

Český telekomunikační úřad

ODBOR PRO SEVEROMORAVSKOU OBLAST

Havlíčkovo nábřeží 2728/38, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO

PRÁVNÍ MOCI dne **12. 1. 2019** a je
VYKONATELNÉ dne **29. 1. 2019**

Český telekomunikační úřad

Odbor pro severomoravskou oblast dne **26.2.2019**

Číslo jednací
ČTÚ-46 838/2017-638/VIII. vyř. - Šul

Ostrava
10.12.2018

Český telekomunikační úřad jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává toto

rozhodnutí:

I. Části návrhu navrhovatele **Vodafone Czech Republic a.s., IČO 257 88 001, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Stodůlky, 15500 Praha 5 (dále jen "navrhovatel")**, právně zastoupen: [redacted] IČO [redacted], se sídlem [redacted] (dále jen "advokát navrhovatele"), zn. 267884, se vyhovuje a odpůrce, kterým je [redacted] nar. [redacted], trvalým pobytem [redacted] (dále jen "odpůrce"), je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 4 768,50 Kč za

čísla [redacted], [redacted]

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)
20.10.2015 — 19.11.2015	823,05
20.11.2015 — 19.12.2015	1 489,96
20.12.2015 — 19.1.2016	2 275,49
20.1.2016 — 19.2.2016	180,00

a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 000000-117292/0300, pod variabilním symbolem [redacted] a specifickým symbolem [redacted]

II. Části návrhu navrhovatele zn. 267884 k uložení povinnosti odpůrci uhradit dlužnou cenu za služby elektronických komunikací ve výši 946,02 Kč a za položky „Administrativní poplatek spojený s dodatečným vymáháním“ ve výši 2 086,00 Kč, „Nesplnění smluvních závazků“ v celkové výši 6 937,16 Kč a „Odškodnění za předčasné ukončení smlouvy/Smluvní pokuta“ ve výši 6 920,00 Kč, tj. v celkové výši 16 889,18 Kč za

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	
20.1.2016 — 19.2.2016	946,02	zvýhodněné tarify po blokaci
20.2.2016 — 19.3.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.3.2016 — 19.4.2016	2 086,00	administrativní poplatek

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	
20.3.2016 — 19.4.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.4.2016 — 19.5.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.5.2016 — 19.6.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.6.2016 — 19.7.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.7.2016 — 19.8.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.8.2016 — 19.9.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.9.2016 — 19.10.2016	839,00	nesplnění smluvních závazků
20.10.2016 — 19.11.2016	225,16	nesplnění smluvních závazků
20.10.2016 — 19.11.2016	6 920,00	odškodnění za předčasné ukončení smlouvy

se nevyhovuje.

III. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 26. 7. 2017 bylo na návrh navrhovatele zahájeno správní řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací mezi navrhovatelem a odpůrcem u čísel uvedených ve výroku.

Návrh na zahájení správního řízení byl podán na [REDAKCE] avšak správní orgán z výpisu z Centrální evidence obyvatel Ministerstva vnitra ČR, že skutečné jméno odpůrce je [REDAKCE]

Správní orgán obdržel dne 2. 11. 2016 opravu návrhu, kde navrhovatel opravuje tzv. haléřová vyrovnání tak, že je nadále u příslušných vyúčtování vždy požadována částka, která je skutečně uvedena na vyúčtování. Původní požadovaná částka byla ve výši 21 796,69 Kč. Správní orgán tedy provedl opravu částek u jednotlivých zúčtovacích období tak, aby byly v souladu s vystavenými vyúčtováními a rozhodoval o částce ve výši 21 795,28 Kč.

Navrhovatel ve svém návrhu uplatnil dlužnou částku ve výši 21 795,28 Kč, jejíž součástí byly také částky za služby ve výši 137,60 Kč. Vzhledem k tomu, že tyto služby jsou podle zákona o elektronických komunikacích vyjmuty z rozhodovací pravomoci Českého telekomunikačního úřadu, vydal správní orgán dne 10. 12. 2018 usnesení o odložení částek za tyto služby. Tyto položky může navrhovatel uplatnit u příslušného obecného soudu. Správní orgán tedy rozhodoval pouze o částce 21 657,68 Kč.

Na podporu svých tvrzení, že odpůrce dluží navrhovateli částku v celkové výši 21 657,68 Kč, předložil navrhovatel správnímu orgánu podle § 52 správního řádu důkazy (doklady), kterými jsou: Faktura č.: [REDAKCE]

[REDAKCE] osvědčení plátce DPH, plná moc založena v evidenci plných mocí pod evidenčním číslem 345, potvrzení smlouvy č. [REDAKCE]

Z dokladů předložených navrhovatelem je zřejmé, že smlouva pro telefonní číslo [REDAKCE] byla uzavřena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, konkludentně (nepísemnou formou), s tím, že služby byly aktivovány dne 10. 7. 2015. K telefonnímu číslu [REDAKCE] byl dne 23. 10. 2015 sepsán dodatek č. [REDAKCE] ke smlouvě.

Navrhovatel odpůrci vystavoval vyúčtování za poskytnuté služby elektronických komunikací v dohodnutém tarifu, na kterých je uvedena adresa [REDAKCE] elektronicky na www.vodafone.cz v sekci „Samoobsluha“ dle Všeobecných obchodních podmínek.

Správní orgán ověřil v Centrální evidenci obyvatel Ministerstva vnitra ČR adresu trvalého pobytu odpůrce, a zjistil, že odpůrce je trvale hlášen na adrese [REDAKCE] od 19. 5. 2015.

Správní orgán vyrozuměl účastníky tohoto řízení dne 19. 9. 2017 o tom, že ve shora uvedené věci bylo zahájeno správní řízení. Současně jim byla pro objasnění skutečného stavu věci stanovena lhůta pro možnost zaslání vyjádření o všech skutečnostech, které pro vydání rozhodnutí považují za důležité. Zásilka byla advokátovi navrhovatele doručena do datové schránky dne 20. 9. 2017.

Zásilka zasláná odpůrci na adresu jeho trvalého pobytu (adresa ověřena v informačním systému základních registrů), tj. [REDAKCE] byla vrácena správnímu orgánu zpět. Podle § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, neexistuje-li schránka, do které by bylo možné zásilku vhodit, zanechá pošta v místě doručení písemné oznámení a vrátí zásilku zpět správnímu orgánu. Správní orgán vyvěsil písemnost na úřední desce, přičemž písemnost se považuje za doručenu 10. dnem po vyvěšení.

Správní orgán účastníkům řízení zaslal vyjádření se k podkladu před vydáním rozhodnutí, ve kterém uvedl, že účastníci řízení mají možnost se k nim podle § 36 správního řádu vyjádřit, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjadřovat stanoviska po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a mohou uplatnit ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Zásilka byla advokátovi navrhovatele doručena do datové schránky dne 12. 12. 2017.

Zásilka adresovaná odpůrci na adresu jeho trvalého pobytu, tj. [REDAKCE] (adresa ověřena v informačním systému základních registrů), byla uložena na dodací poště od 12. 1. 2018 a zároveň byla odpůrci vhodným způsobem zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl. Podle § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Jelikož v úložní době nebyla zásilka vyzvednuta a nebylo možno zásilku odpůrci vhodit do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, byla zásilka správnímu orgánu vrácena zpět, o čemž bylo dne 30. 1. 2018 vyvěšeno sdělení na úřední desce správního orgánu současně se způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Správní orgán provedl šetření a zjistil, že odpůrce není ve výkonu vazby, trestu ani zabezpečovací detence.

Možnost nahlédnout do spisového materiálu účastníci řízení nevyužili. Odpůrce před vydáním rozhodnutí nezaslal správnímu orgánu žádné připomínky.

V průběhu správního řízení navrhovatel nedoložil správnímu orgánu žádné další skutečnosti, které by měly vliv na výsledek správního řízení, proto správní orgán žádné další vyjádření se k podkladu účastníkům nezasílal.

Po přezkoumání důkazních prostředků dospěl správní orgán k závěru, že dluh specifikovaný v části I. výroku tohoto rozhodnutí skutečně vznikl, je nesporný a odpovídá za něj, v souladu s § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, odpůrce. Návrh byl v této části podán důvodně, proto rozhodl správní orgán tak, jak uvedl ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

Součástí návrhu jsou vyúčtování k telefonním stanicím číslo [REDAKCE] a č. [REDAKCE] za zúčtovací období od 20. 1. 2016 do 19. 2. 2016, kde navrhovatel požaduje částku za **zvýhodněný tarif (paušál)** v celkové výši 946,02 Kč. Jedná se však o období po blokadě služeb, k níž došlo dne 5. 1. 2016. Správní orgán má za to, že paušál si může navrhovatel vyúčtovat za předpokladu, že po celou dobu sledovaného období umožnil odpůrci, aby mohl služby aktivně využívat.

Článek 4.1.4 všeobecných podmínek (dále jen „VP“) stanovuje: „V některých případech se může stát, že vám omezíme či přerušíme poskytování služeb (částečně či všech služeb), aniž bychom vás o tom stihli předem informovat, například: a) porušíte-li povinnost stanovenou ve smlouvě či v právních předpisech, b) neuhradíte-li včas a řádně Vyúčtování ani přesto, že vás na to upozorníme prostřednictvím SMS zprávy.....“.

Článek 4.1.4 všeobecných podmínek dále stanovuje: „Prosím mějte na paměti, že omezení poskytování služeb nemá vliv na vaše smluvní povinnosti a že po dobu přerušení poskytování služeb vám nemusíme vystavovat Vyúčtování.“

Z citovaných ustanovení VP vyplývá, že v případě prodlení odpůrce s úhradou cen byl navrhovatel na základě smluvního ujednání oprávněn omezit, popř. zcela přerušit poskytování služeb odpůrci, aniž by se tato skutečnost dotkla povinnosti odpůrce hradit sjednané ceny, a to až do konce sjednané doby trvání smlouvy.

Správní orgán je toho názoru, že uzavřením smlouvy vznikla navrhovateli povinnost poskytovat odpůrci sjednané služby elektronických komunikací a odpůrci povinnost hradit ceny za tyto služby. V případě, kdy k přerušení poskytování služeb přistoupí navrhovatel ve snaze donutit účastníka smlouvy, resp. odpůrce plnit jeho finanční závazky, dochází k absurdní situaci, kdy znemožňuje využití služby, a přesto požaduje měsíční paušály za její nevyužívání.

Argumentem *a contrario* lze dospět k závěru, že nejsou-li sjednané služby odpůrci v důsledku přerušení navrhovatelem poskytovány, není odpůrce za tyto povinen hradit sjednané ceny. Není tedy možno danou částku navrhovateli přiznat za období, kdy služby nebyly objektivně odpůrci poskytovány. V případě, že byla uzavřena smlouva na dobu určitou, měl navrhovatel poskytovat služby po celou tuto stanovenou dobu, poté by byla celková dlužná částka oprávněná.

V případě, kdy je to navrhovatel, kdo ukončil služby, nelze mu přiznat za dobu, kdy služby odpůrci neposkytoval, jakékoliv nároky, tedy ani měsíční paušály. V tomto případě záviselo užívání služeb plně na jednání navrhovatele, který svým konáním znemožnil odpůrci využívat poskytované služby bez ohledu na nezaplacené faktury a zavinil, že odpůrce nemohl využívat služby.

K totožnému závěru dospěl v obdobné věci též Městský soud v Brně, když v rozhodnutí sp.zn. 54 C 147/2011-42 ze dne 31. 5. 2012 konstatoval, že jakkoli se žalobce domnívá, že může reagovat na nezaplacení služeb zákazníkem suspendací SIM karet, což je jeho nezadatelné právo - § 65 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, nemůže ovšem pak chtít úhradu smluvní pokuty, protože právě on pochybil, když odpojil zákazníka a zamezil mu tak v čerpání služeb bez ohledu na nezaplacené faktury a zavinil, že žalovaný nemohl využívat služby. Žalovaný se nedopustil žádného zaviněného jednání a žalobci nevznikl nárok na úhradu smluvní pokuty.

Požadavek navrhovatele na úhradu cen po přerušení poskytování služeb lze posoudit jako smluvní pokutu, přičemž z ujednání VP vyplývá, že vznik nároku na její zaplacení (přerušení poskytování služeb) je zcela vázán na vůli navrhovatele, resp. na výkon práva navrhovatele omezit, resp. přerušit poskytování služeb odpůrci. Z návrhu je patrné, že to byl právě navrhovatel, kdo ukončil smluvní vztah odstoupením od smlouvy.

Nejvyšší soud k tomuto rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 2720/2011, ze dne 19. 10. 2011 zejména konstatuje, že je-li vznik povinnosti zaplatit smluvní pokutu vázán nejen na porušení smluvní povinnosti jednou stranou, ale i následné odstoupení od smlouvy stranou druhou, pak je smluvní pokutou sankcionován v podstatě výkon práva odstoupení od smlouvy, protože je takovéto ujednání třeba považovat za odporující ustanovení občanského zákoníku umožňující sjednat smluvní pokutu pouze pro případ porušení povinnosti.

Požadavku navrhovatele na zaplacení výše uvedených položek ve vyúčtování za „paušály zvýhodněného tarifu po blokaci služeb“ se proto s ohledem na shora přijaté právní závěry v daném sporném správním řízení nevyhovuje, neboť tento nárok není po právu (právo na něj nevzniklo), a proto správní orgán rozhodl tak, jak uvedl ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Navrhovatel zaslal správnímu orgánu dne 24. 5. 2017 a 6. 4. 2018 doplnění návrhu, ve kterém k jednotlivým položkám uvedl následující:

a) Položka Administrativní poplatek spojený s dodatečným vymáháním, upřesněna dne 6. 4. 2018

„... je sankcí za zákazníkovo porušení povinnosti zaplatit navrhovateli cenu za služby elektronických komunikací řádně a včas; toto neuhrazení je jako podmínka práva na administrativní poplatek zakotveno v čl. 2.1.4 Všeobecných podmínek. Výše Administrativního poplatku je určena Ceníkem platným ke dni naúčtování poplatku v sekci Ceník doplňkových a volitelných služeb bez měsíčního paušálu a její rozmezí je určeno hranicí minimální a maximální výše administrativního poplatku, přičemž takto sjednaná výše administrativního poplatku je s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu považována za dostatečně určitou.“ Navrhovatel své vyjádření doplnit odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 2618/2011, ze dne 30. 7. 2013.

b) Položka Nesplnění smluvních závazků

„U položky Nesplnění smluvních závazků se jedná o smluvní pokutu zakotvenou přímo v ujednání Smlouvy o poskytování zvýhodněných podmínek v článku 5, a tedy jestliže zákazník poruší svou povinnost podle článku 4 a v příslušném zúčtovacím období bude vyúčtována částka (vč. DPH) za služby odebrané na Čísle nižší než sjednaná výše MSL (minimálního měsíčního plnění), zavazuje se uhradit poskytovateli smluvní pokutu ve výši tohoto rozdílu (MSL minus cena služeb vč. DPH) v příslušném zúčtovacím období. Pro případy, kdy je uzavřena tzv. rámcová smlouva, tj. smlouva, jejíž součástí je rozpis služeb, na které se vztahuje, je tato smluvní pokuta ujednána v článku 2.2 smlouvy. „

c) Položka Odškodnění za předčasné ukončení smlouvy

„U položky Odškodnění za předčasné ukončení smlouvy se jedná o smluvní pokutu zakotvenou přímo v ujednání Smlouvy o poskytování zvýhodněných podmínek v článku 8. Jedná se o součet základní sjednané ceny za poskytovaný tarif, a to za období do konce smlouveného trvání smlouvy. V rámcových smlouvách je pak tato smluvní pokuta uvedena v článku 2.3 smlouvy. Smluvní pokuta je podle těchto článků uplatňovaná toliko v případech, kdy k předčasnému ukončení smlouvy došlo ze strany navrhovatele pro porušení smlouvy ze strany odpůrce, zejména neplacením vystavených vyúčtování. Smluvní pokuta podle § 63 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, pro případy, kdy byla smlouva ukončena předčasně ze strany odpůrce je účtována toliko v zákonné výši 1/5 ze součinu minimální měsíční částky a počtu pravidelných zúčtovacích období zbývajících do konce sjednané doby trvání smlouvy. Tato smluvní pokuta je pak sjednána v čl. 7 smlouvy a v rámcových smlouvách je pak tato smluvní pokuta uvedena v článku 2.2 smlouvy.“

Správní orgán posoudil výše uvedené položky a uvádí následující závěry:

Ad a) Položka Administrativní poplatek spojený s dodatečným vymáháním

Správní orgán má zato, že Administrativní poplatek spojený s dodatečným vymáháním ve vyúčtování č. [REDAKCE] za zúčtovací období od 20. 3. 2016 do 19. 4. 2016 je svou povahou smluvní pokutou a k předmětnému uvádí: Občanský zákoník již sice nestanoví povinnou písemnou formu ujednání o smluvní pokutě, avšak k tomu, aby bylo smluvní

ujednání o smluvní pokutě platné, je třeba, aby bylo řádně smluvními stranami sjednáno, tj. účastník musí být v každém případě při uzavření smlouvy o smluvní pokutě vědět a být s ním srozuměn. Z ustanovení § 2048 občanského zákoníku vyplývá, že ujednají-li si strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu, měla by být uvedena její určitá výše nebo by měl být uveden způsob, jak se výše smluvní pokuty určí. Z tohoto pohledu správní orgán posuzoval, zda ujednání je určité, nezanechává pochybnosti, co se týká výše smluvní pokuty dle § 2048 občanského zákoníku a zda není tzv. překvapivým ujednáním dle § 1753 občanského zákoníku.

Ceník doplňkových a volitelných služeb, na který navrhovatel ve svém vyjádření odkazuje, u položky Administrativní poplatek stanovuje pouze minimální a maximální rozpětí nákladů spojených s vymáháním. Navrhovatel správnímu orgánu svým vyjádřením ani jako součást návrhu nedoložil skutečné a prokazatelné náklady, které v souvislosti s vymáháním vynaložil.

Dle § 141 odst. 4 správního řádu vychází správní orgán při rozhodování z důkazů, které byly účastníky navrženy, je tedy věcí účastníka řízení, aby označil a předložil důkazy, kterými potvrzuje svá tvrzení, v tomto případě, doložení nákladů na vymáhání.

Správní orgán také posoudil tu skutečnost, že navrhovatel u položky Administrativní poplatek spojený s dodatečným vymáháním odkazuje na porušení ustanovení čl. 2.1.4 Všeobecných podmínek, namísto porušení smluvního ujednání o smluvní pokutě zakomponovaného v uzavřené smlouvě. V tomto spatřuje správní orgán rozpor.

Smluvní pokuta naučtovaná na základě odkazu na jinou dokumentaci navrhovatele představuje pro účastníka překvapivé ujednání dle § 1753 občanského zákoníku, dle kterého platí, že ustanovení obchodních podmínek, které druhá strana nemohla rozumně očekávat, je neúčinné, nepřijala-li je tato strana výslovně. Rovněž Ústavní soud ČR v nálezů sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013 se vyslovil k obchodním podmínkám obsahujícím smluvní pokutu v tom směru, že v rámci spotřebitelských smluv ujednání zakládající smluvní pokutu zásadně nemohou být součástí tzv. Všeobecných obchodních podmínek, nýbrž spotřebitelské smlouvy samotné (tzn. listiny, na niž spotřebitel připojuje svůj podpis). Tyto Všeobecné obchodní podmínky mají obsahovat zejména ujednání technického a vysvětlujícího charakteru; nemají sloužit k tomu, aby do nich byla ukrývána nepřehledná, složitá a malým písmem psaná (pro spotřebitele nevýhodná) ustanovení, u nichž se předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou. To je v rozporu se zásadou poctivosti a takovým ustanovením není možné přiznat dle názoru Ústavního soudu právní ochranu.

S ohledem na tyto skutečnosti nelze požadavku navrhovatele na zaplacení shora uvedené smluvní pokuty v tomto sporném správním řízení vyhovět, a správní orgán proto rozhodl tak, jak je uvedeno v části II. výroku rozhodnutí.

Ad b) *Položka Nesplnění smluvních závazků*

Navrhovatel uvedl, že ujednání o výše uvedené smluvní pokutě je zakotveno přímo v článku 5 předmětné smlouvy. Navrhovatel správnímu orgánu nedoložil prokazatelné seznámení odpůrce s možností naučtovat tuto smluvní pokutu. Pro správní orgán tedy bylo podstatné a zabýval se skutečností, zda byly poskytovány služby. Navrhovatel v návrhu uvedl, že odchozí služby byly na předmětných číslech zablokovány dne 5. 1. 2016 a telefonní čísla byla odpojena ze sítě dne 7. 2. 2016. Vzhledem k tomu, že si navrhovatel nárokuje tuto položku za zúčtovací období od 20. 2. 2016 do 19. 11. 2016, je evidentní, že služby nebyly poskytovány. Správní orgán má zato, že smluvní pokutu za nedodržení podmínek minimálního měsíčního plnění si může navrhovatel vyúčtovat za předpokladu, že po celou dobu sledovaného období umožnil odpůrci, aby minimální výše vyúčtování mohl dosáhnout, tj. musí mu příslušné služby za sledované období umožnit čerpat.

Uzavřením smlouvy vznikla navrhovateli povinnost poskytovat odpůrci sjednané služby elektronických komunikací a odpůrci povinnost hradit ceny za tyto služby. Argumentem *a contrario* lze dospět k závěru, že nejsou-li sjednané služby odpůrci navrhovatelem poskytovány, není odpůrce za tyto povinen hradit sjednané ceny. Nebylo by tedy možno danou částku navrhovateli přiznat za období, kdy služby nebyly odpůrci poskytovány. V předmětném případě záviselo užívání služby plně na jednání navrhovatele, který svým konáním znemožnil odpůrci službu využívat. Pokud k omezení poskytování služby přistoupí navrhovatel ve snaze donutit účastníka smlouvy, resp. odpůrce plnit jeho finanční závazky, dochází k absurdní situaci, kdy znemožňuje využití služby, a přesto požaduje měsíční paušály za její nevyužívání.

Správní orgán proto návrhu navrhovatele na vydání rozhodnutí o povinnosti odpůrce uhradit navrhovateli výše uvedenou smluvní pokutu nevyhověl tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozhodnutí.

Ad c) Položka Odškodnění za předčasné ukončení smlouvy

Navrhovatel se dále domáhá smluvních pokut, jakožto „**Odškodnění za předčasné ukončení smlouvy**“ za telefonní stanici č. [REDAKCE] ve výši 3 490,00 Kč a za telefonní stanici č. [REDAKCE] ve výši 3 430,00 Kč, tj. v celkové výši 6 920,00 Kč.

Správní orgán posoudil požadavek navrhovatele na úhradu smluvních pokut a k předmětnému uvádí: Občanský zákoník již sice nestanoví povinnou písemnou formu ujednání o smluvní pokutě, avšak k tomu, aby bylo ujednání o smluvní pokutě platné, je třeba, aby bylo řádně smluvními stranami sjednáno, tj., účastník musí v každém případě při uzavření smlouvy o smluvní pokutě vědět a být s ním srozuměn. Z ustanovení § 2048 občanského zákoníku vyplývá, že ujednají-li si strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu, měla by být uvedena její určitá výše nebo by měl být uveden způsob, jak se výše smluvní pokuty určí. Z tohoto pohledu správní orgán posuzoval, zda ujednání je určité, nezanechává pochybnosti, co se týká výše smluvní pokuty dle § 2048 občanského zákoníku a zda není tzv. překvapivým ujednáním dle § 1753 občanského zákoníku.

Má-li být závazek k zaplacení smluvní pokuty sjednán platně, musí z ujednání o smluvní pokutě jednoznačně vyplývat, splnění, jaké konkrétní povinnosti je tímto institutem zajištěno, to znamená, při porušení, které konkrétní povinnosti vzniká nárok na zaplacení smluvní pokuty.

Smlouva pro telefonním stanicím č. [REDAKCE] a č. [REDAKCE] na jejíž ustanovení se ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2017 k naúčtované smluvní pokutě odvolává, nebyla navrhovatelem doložena, neboť jak sám navrhovatel správnímu orgánu sdělil, smluvní vztah k telefonní stanici č. [REDAKCE] vznikl na základě Dodatku č. [REDAKCE] a že původní smlouvu neeviduje. Z tohoto důvodu správní orgán považuje smluvní vztah, jako konkludentně uzavřený. K telefonní stanici č. [REDAKCE] navrhovatel správnímu orgánu sdělil, že: „Smlouva byla uzavřena konkludentně dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že služby byly odpůrci aktivovány dne 10. 7. 2015“. Navrhovatel ani žádným jiným způsobem správnímu orgánu nedoložil, že odpůrce byl s možností naúčtování smluvní pokuty a jejího výpočtu za porušení povinnosti seznámen.

Z výše uvedených důvodů správní orgán požadavku navrhovatele na zaplacení shora uvedené smluvní pokuty v celkové výši 6 920,00 Kč v daném sporném správním řízení nevyhověl, tak jak uvedl ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

V souladu s § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uplatnil navrhovatel své právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatel požadoval náhradu nákladů správního řízení ve výši 867,00 Kč za zaplacený správní poplatek, vyměřený podle sazebníku, přílohy zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, položky 110 písmeno c). Správní orgán rozhodoval o správním poplatku, jehož výše odpovídá rozhodované částce po odložení.

Dále pak uplatnil náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to v celkové výši 3 146,00 Kč včetně DPH.

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přiznává správní orgán účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování či bránění práva v plné výši proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může být náhrada nákladů poměrně rozdělena, popřípadě rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu být přiznána plná náhrada nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel nebyl v řízení úspěšnější, nebyly mu přiznány žádné náklady řízení. Odpůrce náhradu nákladů nepožadoval. Správní orgán na základě výše uvedeného rozhodl o nákladech řízení tak, jak je uvedeno ve III. výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to v počtu dvou stejnopisů na adresu Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast, Havlíčkovo nábřeží 2728/38, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, nebo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats, anebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, že účastník řízení disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Bc. Ivana Šupíková, DiS. v. r.
vrchní referent

Otisk úředního razítka

Za správnost: Bc. Ivana Šupíková DiS., 26. 2. 2019

Vypraveno dne: 10. 12. 2018